

La tribuna

Els límits de la sobirania financera

El camí cap a la transparència i l'intercanvi d'informació fiscal és irreversible

JAUME
Bartumeu

El camí cap a la transparència i l'intercanvi d'informació fiscal és irreversible. La tardor del 2010, quan el govern socialdemòcrata negociava a Brussel·les l'acord monetari amb la Unió Europea, algunes veus, força ben orquestrades pels seus interessats patrocinadors, es planyien que s'estava posant en perill la sobirania financera d'Andorra.

En aquells moments vam recordar que Andorra havia renunciat ja a bona part de la seva «sobirania» tal i com equivocadament, però també interessadament, la defensaven els que no volien, de cap manera, que Andorra continués avançant pel camí de l'embranchement amb la Unió Europea. Recordàvem aleshores que el nostre país ja havia fet passos endavant cap a la transparència i el bon veïnatge amb el nostre entorn.

Andorra ho havia fet el juliol de l'any 1991 començant a aplicar un acord comercial amb la Comunitat

Econòmica Europea que ens obligava a assumir la normativa duanera comunitària. I des d'aleshores hem estat aplicant disposicions europees de l'anomenada política comercial comuna. I aquella cessió de sobirania ha estat, el temps ho ha demostrat, positiva per a l'economia andorrana.

També ho serà, n'estic convençut, l'aplicació de l'acord monetari que permetrà reforçar i defensar la credibilitat internacional, la qualitat i la competitivitat del sistema financer andorrà, augmentant les garanties per als dipositants i per als clients de les entitats bancàries andorranes.

Pensava en tot això dijous passat, 10 de gener, llegint al diari econòmic francès *Les Échos* un article del seu corresponsal a Berlín que plantejava les conseqüències que tindrà pel sistema financer europeu el desplegament de la nova llei fiscal americana que obligaria als bancs d'arreu del món a donar informació a l'administració fiscal americana.

Els Estats Units van adoptar l'any 2010 la «Foreign Account Tax Compliance Act» (FATCA), després d'un conflicte amb el banc suís UBS. La llei persegueix, literalment, tots els ciutadans americans arreu del món.

El futur està en el treball ben fet, la seriositat i la lleialtat en l'aplicació dels acords internacionals signats

I ho fa desplegant uns mitjans de pressió tan considerables sobre les institucions financeres que, a ben segur, no n'hi haurà pas cap que pugui escapar-se'n.

Tot i que estava previst que s'apliqués el primer de gener d'enguany la llei ha estat ajornada un any pels americans atesa la complexitat que planteja el seu desplegament i les negociacions internacionals que comporta.

Un any, el 2013, durant el qual els bancs de tots els països s'han de preparar, si us plau, per força. La llei asenta el principi de l'extraterritorialitat i declara que qualsevol ciutadà americà, o empresa americana instal·lada a l'estranger, ha de pagar impostos als Estats Units. En el seu text original la llei FATCA obliga a cada establiment financer, en més de cinquanta països, a haver de signar un contracte amb l'administració fiscal americana, l'IRS.

En aquell contracte els bancs s'hauran de comprometre, amb el risc de severes sancions en cas d'incompliment, a comunicar a l'IRS totes les informacions sobre els ciutadans americans que tinguin més de cinquanta mil dòlars o que facin un cert nombre de transferències o pagaments amb els Estats Units. Val a

dir que el Regne Unit, Dinamarca i Mèxic ja han signat un acord. França, Alemanya, Espanya i Itàlia estarien a punt d'establir un acord bilateral semblant al del Regne Unit i fonamentat en la reciprocitat.

Aquests acords preveuen que els bancs no comunicaran les informacions directament a l'administració fiscal americana sinó a la seva administració nacional. Es respectaria així el procediment establert en els acords d'intercanvi d'informació fiscal a la demanda que es va signar a iniciativa de l'OCDE els anys 2009 i 2010.

Però una cosa queda ben clara: el camí cap a la transparència i l'intercanvi d'informació és irreversible. Heus aquí una demostració de la gran potència dels Estats Units i, també, una confirmació de que les estratègies de resistència numantina d'algun sector econòmic andorrà entestat a negar l'evidència estan condemnades al fracàs.

El futur està en el treball ben fet, la seriositat i la lleialtat en l'aplicació dels acords internacionals signats per Andorra. Hem de fer d'Andorra una societat amb futur, un país modern, amb una economia competitiva i això no ho podem fer d'esquenes a Europa. ■